

Stefan Mich ps. „Kmita”, „Okoń”, „Jeź” (ur. 7 grudnia 1913 r. w Blizocinie, zm. 15 listopada 1969 r. w Warszawie) – kapitan dyplomowany, skoczek Cichociemny, uczestnik Powstania Warszawskiego jako jeden z dowódców kompanii „Koszta” walczącej w rejonie Śródmieścia.

Stefan Mich był synem Wojciecha oraz Heleny z domu Kozdroń. Uczył się od września 1928 r. w Korpusie Kadetów Nr 2 w Chełmnie i otrzymał tam świadectwo dojrzałości w maju 1933 r. Po ukończeniu Szkoły Podchorążych Artylerii w Toruniu służył w 3, a później w 5 baterii 1 pułku artylerii motorowej. Służył w tym pułku w czasie kampanii wrześniowej 1939 r. 19 września przekroczył granicę polsko-węgierską, a w październiku przedostał się do Francji. Odbił staż we francuskim 43 pułku artylerii lekkiej i następnie służył w 10 Brygadzie Kawalerii Pancerniej. Ewakuowany w czerwcu 1940 r. do Wielkiej Brytanii, gdzie był oficerem w 10 dywizjonie artylerii motorowej. Ukończył w 1941 r. I kurs Wyższej Szkoły Wojskowej na obczyźnie. Przeszedł specjalne przeszkolenie (6 lutego 1942 r. został zaprzysiężony na rotę AK) i w nocy z 8 na 9 kwietnia 1942 r. przerzucony do kraju podczas operacji lotniczej „Cravat”. Awansowany po skoku na kapitana służby stałej. Używał wówczas nazwiska Jan Lipowiecki. Po przejściu w konspiracji aklimatyzacji został w lipcu 1942 r. (po kpt. Tadeuszu Perzyńskim) mianowany zastępcą szefa, a od listopada 1943 r. po mjr. Wojciechu Borzobochatym szefem Oddziału III Komendy Obszaru Warszawa w Armii Krajowej pod pseudonimem „Kmita”. Mianowany majorem służby stałej rozkazem L.113/BP z 11 listopada 1945 r.

W Powstaniu dowodził w walce kompanią „Koszta”. Od 19 sierpnia 1944 r. prowadził akcję zdobycia PAST-y przy ul. Zielnej.

Rozkazem dowódcy AK nr 421 z 15 września 1944 r. został odznaczony Orderem Virtuti Militari. Był więźniem obozu w Stalag VIII-B i Sandbostel. Uwolniony w kwietniu, a od maja 1945 r. był kwatermistrzem 1 Dywizji Pancerniej Polskich Sił Zbrojnych. Po wojnie od lipca 1945 r. przebywał w Wielkiej Brytanii, a od 1949 r. w Argentynie. Do Warszawy wrócił w styczniu 1962 r., gdzie pracował jako starszy inspektor w Towarzystwie Ubezpieczeń i Reasekuracji „Warta”. Został pochowany na Powązkach Wojskowych w Warszawie.